

Különféle nyúlpecsenyék.

Talián ember, bizonyos körülmények között, tudva is megeszi a macskahúst nyúlpecsenye helyett; sőt a szép Itália szegényebb falvaiban egy-egy időviselt kisasszony jól vigyázzon czirnos czellatársára, mert ha az szomszédolni kezd, nagyon hamar fogva marad a szerelemnek láncaján, csak hogy nem hasonszórú választottjának körében, hanem valamely rosszlelkületű szomszéd pecsenyés serpenyőjében.

A francziák, hollandusok és belgák már inkább az egerektől aláaknázott kamrákban és ölben szeretik a cziczát, úgy, mint mi, hanem ők meg egy másik állatot, amelyet a mi gyermekeink csak czirógatni szoktak, a gazda pedig udvarának díszéül tart, tálalnak fel savanyú lében: a mi szép, tarka-barka, kedves kis házi nyulainkat.

A magyar nyúlfoyasztó közönség sokkal inkább meg van áldva még az ős, egészséges eredetiséggel, hogysen csupa nyugati inyencszégből vagy falánkságból a saját játszótársait pecsenyévé aprítaná.

Ezt tudva, a házinyulak köztársasága a közelmúltban országgyűlést hirdetett, amely nagy látogatottságnak örvendett s hálafeliratot intézett a magyar közönséghez, hogy oly emberségesen viseltetik nemük iránt.

A hálafeliratot legközelebb Lapin úr és Lapine asszonyosság vezetése alatt nagy küldöttség fogja átadni a magyar gazdaközönségnek.

Mint beavatottak, a következőket árulhatjuk el a felirat tartalmából:

„nagyon csalatkoznak azok, kik nagy ellenségeinkre, a házinyúltenyésztés barátaira hallgatnak, különösen oly országokban, hol mostoha testvéreink, a mezei és erdei nyulak nagy sokasága, megfélemlítve valódi hivatásáról, a csemetefákat rongálja télen át s így nem csoda, ha az ember üldözi őket és vérengző zsákmányául ejtven, fölényes inyencszéget is kielégíti húsukkal. Mi nem teszünk kárt az embernek, sőt szeretjük őt, hízelgünk is neki, gyönyörködtetjük, mulattatjuk, nem futunk előle és ami a legfőbb, nem vagyunk torkosak, hanem kicsiny családban, megelégszünk a konyha némi hulladékaival. Ennél többet nem is követelünk osztályrészül az embertől, de elváránk tőle, hogy ő se törjön életünkre s ne neveljen bennünket hízelgő módon — a konyhakés alá.

Hálából a magyar gazdaközönség iránt, mely eddig kímélettel viseltetett nemünkkel szemben, figyelmeztetésül a következőket mondhatjuk: akkor, midőn pecsenyének nevelnek bennünket, igen mélyen kell vájkálni hóhérainknak a zsebben, hogy étvágyunkat kielégíthessék s nem is mindenfélével, hanem csupán lóherével és répával; egyéb táplálék mellett elsatnyulunk.

Hogy a számadást jobban meg tessék érteni, azt kérjük felvenni alapul, miszerint tíz házinyúl 30 nap alatt 60 kg. lóherét és 20 kg. répát eszik meg. Ez a mennyiség korántsem sok, mert az állatok azt teljesen megemészti és nem is híznak

meg mellette, csak épen hogy jó húsban vannak. Több répát és kevesebb lóherét ennünk sem tanácsos, mert akkor igen könnyen betegeskedésnek vagyunk kitéve. A répa csak arra való, hogy a száraz lóheré mellett némi nedvesebb táplálékot is kapjunk.

Tegyük fel már most, hogy valakinek 100 darab tenyésznyúla van, akkor ezeknek táplálására egy éven át 7500 kg. lóheré és 2500 kg. répa kell.

Igy táplálkozván, az év folyamán lassanként 4860 darab fiatal nyúlivadéknak adunk életet s ezeknek, az abrak felét és csak 180 napon számítva, kell nekik 87.480 kg. lóheré és 29.160 kg. répa.

Egészen számítva a 100 tenyésznyúl és fiataljai egy év alatt elfogyasztanak együtt:

94.980 kg. lóherét, ami 100 kg.-
ját 6 kor. számítva = . . . 5698 K. 80 fill.
31.660 kg. répát, ami 100 kg.-
ját 1 kor. számítva = . . . 316 K. 60 fill.
azaz összesen 6015 K. 40 fill.

ára eledelt, amihez legkevesebb 80—100 korona kezelési költség (betegség, gyógyítás, elhullás stb.) járul úgy, hogy az összeg kerekszámában 6100 koronát tesz ki, amelylyel szemben 4860 eladó fiatal nyúlcsémete áll.

Egy ilyen eladó nyúlcsémete tehát 1.25 koronába kerül a tenyésztőnek, illetve a fogyasztási adót és csak a legközelebbi központba való szállítást hozzá számítva, 1 korona 40 fillérbe . . . stb.

Ezeket az érdekes számokat sikerült kilesnem a feliratról és azokat átgondolva, csakugyan megdölgőre méltó, vajjon érdemes-e nálunk, ahol a vadnyúl átlagos ára 1 korona 50 fillér, házinyulak tenyésztéséhez fogni. Igaz ugyan, hogy a vadnyúlal szemben azon előnye megvan, hogy egész éven át kapható, míg amaz csak fél éven át, de hiszen évadja van mindennek, vadnak, sertésnek, báránynak, ráknak, salátának, gyümölcsnek, farsangnak és fürdőzésnek s minden akkor esik legjobban, amikor időszerű. Épen ezért alig hinném, hogy házinyulak részére akár a fővárosban, akár vidéki központban állandó piacot lehessen teremteni, mert magyar ember gyomra azt nem veszi be s ha állandó piac nincs, akkor mit tegyen velük a tenyésztő, hisz rövid idő alatt 2 koronába lesz neki darabja!

Es minek hizlalna a magyar gazda olyan állatot, amelynek a húsa nem ér meg többet kilogrammonként 80 fillérnél, mikor olyant is hizlalhat, amelyet keresve keresnek és kg.-ja 100—120 fillért megér.

Hagyjuk mi a házinyúl-tenyésztést a francziákra, hollandusokra és belgákra, azoknál gazdaságos lehet, mert másnemű húsban szükölködnek.

— s. — n.

Őszszel . . .

Tűnődve állok meg
A hervadás felett,
Nézem, egyre nézem
A hulló levelet.
Szinte hallom, amint
Mindenik falevél,
Midőn zizegve hull,

Valamiről beszél.
Elmondja élményét
A virágos nyárral,
Mint csókolódzott a
Fénylő napsugárral.
Mint szállt minden este
A harmat reája,

Hogy üdítőbb legyen
S édesebb az álma.
Tán azért szeretlek
Hervadó ős téged,
Mert olyan vagy te, mint
Az emberi élet.
Ha hozzám sem lesz majd

A hervadás távol,
Őn sem beszélek, csak
Éltűnt boldogságról.
Mig — megnyugtatóul,
Hogy semmi ne fájjon —
Ráborul szememre
Az örökös álom!

Lengyel László.